

N:o 85.

Herr **P. Truedsson**, om nedsättning i kronoarrendatorernas arrendefgifter.

Den tryckta ekonomiska ställningen i allmänhet och de under flera år fortgående låga prisen på landtmannaprodukter i synnerhet hafva gjort att jordbrukarena kommit i en mer än vanligt nedtryckt belägenhet och många till och med blifvit ruinerade. Detta gäller i första rummet om en stor del af dem, som arrenderat statens domäner, ty hittills hafva desse icke åtnjutit någon barmhertighet, utan, så vida deras tillgångar det medgifvit, måst betala arrendet till yttersta skärfven. De deremot, som arrenderat af enskilde egare, hafva icke allenast fått anstånd med arrendets utgörande, utan äfven i de flesta fall fått arrendet mer eller mindre nedsatt till följd af de svåra tiderna. Från alla sidor måste således, enligt min förmodan, medgifvas, att statens arrendatorer befinna sig i en mycket svår belägenhet, så mycket mer tryckta derigenom, att i de flesta fall arrendet skall betalas efter de nästföregående tio årens medelmarkgångspris, som ju äro 20 à 30 procent högre än nuvarande spannemålspris och årsmarkegång. Följden här af är emellertid, att en stor del arrendatorer och i många fall äfven deras löftesmän blifva ruinerade, derest icke Riksdagen i välvilja träder räddande emellan. Jag tänker likväl icke föreslå vissa procent afskrifning på kronans arrenden öfver hufvud; ty många kronoarrenden finnas, som äro så billiga, att deras innehafvare äfven under nuvarande svåra tider reda sig mycket väl och således icke behöfva någon lindring.

Men för att dock råda bot för de härutinnan nödställda vågar jag på ofvan anförda skäl vördsamt hemställa, att Riksdagen måtte besluta,

att arrendatorer, som under tre års tid innehaft någon statens domän på arrende, må blifva berättigade begära och på egen bekostnad erhålla ny uppskattning å den arrenderade domänen af de män, som enligt författningen af den 10 november 1882 äro skyldiga att vid utarrenderingar taxera statens egendomar, samt för den återstående arrendetiden tillgodonjuta den nedsättning i arrendet, hvartill en sådan uppskattning kan föranleda, hvilken likvisst icke får öfverstiga 20 procent af dåvarande arrendet.

Om remiss häraf till behörigt utskott anhålles vördsamt.

Stockholm den 27 januari 1887.

P. Truedsson,
Haganäs.